

ฉลองครบรอบ 20 ปี
สมาคมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาและแคนาดา

CELEBRATION OF THE 20TH ANNIVERSARY OF
THE ASSOCIATION OF THAI PROFESSIONALS IN
AMERICA AND CANADA (ATPAC)

MUTUAL INTEREST
MUTUAL RESPECT, &
MUTUAL BENEFIT
FOR THE GREEN FUTURE

จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึก

ในการประชุมประจำปีของ ATPAC

Thai Professionals Conference 2010 : Green Thailand

และ

ก้าวต่อไปของความร่วมมือระหว่างการอุดมศึกษาไทยและนักวิชาชีพไทย

ในต่างประเทศ

วันที่ 5-7 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

ณ ห้อง เมจิก 3 ชั้น 2 โรงแรม มิราเคิลแกรนด์ กรุงเทพฯ

Table of Contents

สารบัญ

I. Message from Support Organizations and Thai Counterparts	5
สารจากผู้ให้การสนับสนุนแก่สมาคมและผู้ร่วมโครงการกับ ATPAC	
ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	11
ดร. อุจิวนดา ใจดิพานิช	
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา	12
ดร. อุเมธ แย้มนุน	
อธิบดีคุรรากษาทุตที่ปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	13
ประจำสถาบันเอกสารคุรรากษาทุต ณ กรุงวอชิงตัน	
ศิริรัตน์ ไฟใจนันบิรูราณ์	
อธิบดีคุรรากษาทุตที่ปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีประจำสถาบันเอกสารคุรรากษาทุต	15
ณ กรุงวอชิงตัน	
อลงกรณ์ เหล่าภรณ์	
นายกตมานะ ATPAC	18
ศาสตราจารย์ ดร. วิเขษฐ อึ้งวิเชียร	
รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	20
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภัตรา โภไสยกานนท์	

II. Historical Background of ATPAC	21
ประวัติความเป็นมาและผู้ก่อตั้งสมาคม	
20 ปีโครงการสมอไนหลักบัน	23
จากศาสตราจารย์ ดร. ก้าจัต มงคลกุล	
20 Years of ATPAC	26
Professor Dr. Methi Wecharatana	
จุดเริ่มต้นของ ATPAC เรื่องเก่าเก็บมาเล่าใหม่	32
สมชาย เทียนมนูญปะทะเดช	
III. Selected Projects Conducted with Thai Government Agencies and Universities	37
ประสบการณ์และผลงานจากโครงการในสาขาต่างๆ	
1. สาขอาหารและโภชนาศาสตร์ (Food Science)	39
My ATPAC Experience	41
Professor Dr. Buncha Ooraikul	
My Activity in Thailand	43
Professor Dr. Pictiaw Chen	
Advancing Food and Agro-Industry in Thailand	44
Dr. Witoon Prinyawiwatkul and Dr. Amy Simonne	

ประสบการณ์และถึงดี ๆ ที่ได้รับ 3 ปี จากโครงการให้นักวิชาการไทยท่อง

46

ต่างประเทศ กลับมาร่วมพัฒนาอุดมศึกษาไทย

ดร. สุจินดา ศรีวัฒน์

ความร่วมมือที่ดีๆ กับ ATPAC

52

ของศาสตราจารย์ ไพบูลย์ ธรรมรักษ์นากลิล

Training Workshop, Teaching Assistance and Curriculum Development Projects 54

Dr. Chutima Ganthavorn

2. สาขาวิชาแวดล้อม (Environment) 59

The E-TEAM Gives Back to Its Motherland

61

Anne Kochaon and ATPAC E-team members

My Impressions of Being Involved with ATPAC for 13 years 70

Professor Jerry D. Earley

โครงการสำรวจอุโมงค์รอไฟฟ้าใต้ดินในกรุงเทพฯ

73

มงคล มหาวงศ์ประดุล

3. สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า (Electrical Engineering) 79

กิจกรรมและความร่วมมือระหว่างภาควิชาวิศวกรรมไฟฟ้าและ ATPAC

81

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญเชิง เจริญ

4. สาขาวิชาพลังงาน (Fuel and Energy) 87

Canada-Thailand Collaborations in Scholarship and Research

89

Professor Dr. Paitoon Tontiwachwuthikul and

Associate Professor Dr. Chintana Saiwan

Development of Honeycomb Ceramic Catalyst for Practical Fuels for SOFC Applications	92
Assistant Professor Dr. Sirivatch Shimpalee	
 5. สาขateknologiสารสนเทศ	101
(Information Technology & Computer Science)	
ศาสตราจารย์ ดร. รัตติกร บุญยวัฒน์	
 6. สาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ (Health Science)	105
 Technical Workshop on Radiofrequency Fields : Biological Effects, Standards, Measurements and Evaluation	107
เส้นทาง สายวงศ์	
 7. ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	117
(English for Global Communication)	
 แผนปั้นภาษาอังกฤษภาคฤดูร้อน	119
ศาสตราจารย์ ดร. กฤต รักษะเคน	
 การพัฒนาคุณภาพการศึกษาไทยให้ตัด岸หนับสนับของตามทัน	127
นักวิชาชีพไทยในเมืองและแคนาดา	
รองศาสตราจารย์ ดร. บังอร ศรีพานิชกุลชัย	
 ประชุมเชิงปฏิบัติการ English Camp	129
รองศาสตราจารย์ ดร. สมาน งามสนิก	
 IV. ATPAC Activities in the Past, Today and Trends in the Future	131
กิจกรรมของ ATPAC ในอดีต ปัจจุบัน และแนวโน้ม	
ของการร่วมมือกับหน่วยงานไทยในอนาคต	

ATPAC ผู้นำการศึกษา วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และการวิจัยไทย ข้อสังเกตจากผู้ทรงอุดมการณ์ ศาสตราจารย์ นพ. วิจารณ์ พานิช	133
ATPAC'S New Challenge Chaleo Souvannakitti	139
บทเรียนจากโครงการหนึ่งด้านบทเรียนแผนกวิชา 160 ด้านบท คร. ดร. วิรัช วิรัตติพงศ์	142
Over a Decade of Effort with ATPAC.... Perspective from a Computer Scientist Professor Dr. Rattikorn (Boonyavatana) Hewett	145
ประสบการณ์ทำงานกับ ATPAC และหน่วยงานในประเทศไทย ดร. อาทิตย์ ฐานสันติ์	147
V. Chronological Events of ATPAC Workshops 1991-2009	153
การประชุมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาเหนือ ระหว่างปี พ.ศ. 2534-2552 รวบรวมโดย สำนักงานที่ปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประจำสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงวอชิงตัน	
VI. Acknowledgements	181
ที่มากราชวิทยาลัยและสถาบันที่สนับสนุนการจัดทำหนังสือที่ระลึก	

ATPAC ผู้นำการศึกษา วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม และการวิจัยไทย ข้อสังเกตจากผู้ทรงอุดมการณ์ ศาสตราจารย์ นพ. วิจารณ์ พานิช	133
ATPAC'S New Challenge Chaleo Souvannakitti	139
บทเรียนจากโครงการหนึ่งด้านบทเรียนแผนกวิชา 160 ด้านบท คร. ดร. วิรัช วิรัตติพงศ์	142
Over a Decade of Effort with ATPAC.... Perspective from a Computer Scientist Professor Dr. Rattikorn (Boonyavatana) Hewett	145
ประสบการณ์ทำงานกับ ATPAC และหน่วยงานในประเทศไทย ดร. อาทิตย์ ฐานสันติ์	147
V. Chronological Events of ATPAC Workshops 1991-2009	153
การประชุมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาเหนือ ระหว่างปี พ.ศ. 2534-2552 รวบรวมโดย สำนักงานที่ปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประจำสถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงวอชิงตัน	
VI. Acknowledgements	181
ที่มากราชวิทยาลัยและสถาบันที่สนับสนุนการจัดทำหนังสือที่ระลึก	

I. Messages from Support Organizations and Thai Counterparts

สารจากผู้ให้การสนับสนุนแก่ สมาคมและผู้ร่วมโครงการกับ

ATPAC

สารจากปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ในโอกาสที่สมาคมนักวิชาชีพไทยในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา (Thai Professionals in America and Canada : ATPAC) มีอายุการก่อตั้งและกำเนิดงานมาครบ 20 ปี ดิฉันขอแสดงความยินดีกับสมาคม กรรมการและครอบครัว ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่าน ที่ได้สละความรู้ ความสามารถ เวลา และที่สำคัญคือความตั้งใจอันดีที่มีต่อประเทศไทย

ผลงานตลอดระยะเวลา 20 ปี ที่ดำเนินมาของสมาคม ATPAC คงเป็นที่รับรู้ว่าทราบกันดีในกลุ่มผู้ที่ได้ทำงานร่วมกับสมาคม ATPAC ทั้งผลงานด้านการวิจัย การเป็นวิทยากรฝึกอบรม การเป็นที่ปรึกษาให้เชื่อเสียงดี การหลักด้วยให้เกิดกิจกรรมความร่วมมืออย่างต่อเนื่อง ไม่เฉพาะภายในหน่วยงานของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแต่ยังรวมไปถึงหน่วยราชการ สถาบันการศึกษาและภาคเอกชน

ดิฉันหวังว่าในอนาคตต่อไปปีช้างหน้าสมาคม ATPAC ที่จะรุ่นเร้าและรุ่นใหม่จะได้ร่วมแรงร่วมใจกันทำงานเพื่อรักษาอุดมการณ์และความตั้งใจอันดีไว้ ตามรอยที่ทางทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสมาคม ATPAC ได้สมความตั้งใจ เพื่อสานประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นทั้งของสมาคม ATPAC และประเทศไทย ให้อยู่ขึ้นนาน

ดร.สุรัต หอมวนะ

(นางสาวสุรินดา โพธิพานิช)

ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สารจากอุปนายิกาคณะกรรมการอุดมศึกษา

ในโอกาสครบรอบ 20 ปีของการก่อตั้งสมาคมนักวิชาชีพไทยในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา

สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาขอแสดงความยินดีที่สมาคมนักวิชาชีพไทยในสหรัฐอเมริกาและแคนาดาได้ก่อตั้งมาครบครอง 20 ปี ในปี พ.ศ. 2553 สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา เชื่อวันที่จะให้การสนับสนุนโครงสร้างความร่วมมือทางวิชาการระหว่างสถาบันอุดมศึกษาไทยและสมาคมนักวิชาชีพไทยในสหรัฐอเมริกาและแคนาดาและนักวิชาชีพไทยในต่างประเทศทั่วโลกต่อไป เป็นหมายที่อยู่ในพื้นที่ทางวิชาชีพสถาบันอุดมศึกษาไทยให้เข้าสู่จิตใจในเวทีนานาชาติ

ตลอดระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมา การดำเนินโครงการกิจกรรมความร่วมมือทางวิชาการร่วมกับสมาคมนักวิชาชีพไทย ในสหรัฐอเมริกาและแคนาดาได้ช่วยดึงดูดห้องเรียนความรู้และเทคโนโลยีเข้าสู่ประเทศไทยและสนับสนุนอุดมศึกษาไทย พัฒนาศักยภาพด้านการวิจัยและสร้างเครือข่ายทางวิชาการซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการสร้างความเข้มแข็งให้กับการอุดมศึกษาไทย

ผลงานที่นักวิชาชีพไทยในสมาคมนักวิชาชีพไทยในสหรัฐอเมริกาและแคนาดาได้เสียสละเวลาและทุ่มเทแรงกาย แรงใจเพื่อร่วมพัฒนาการอุดมศึกษาไทยและภาคส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องนั้น ได้รับการยอมรับจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั่วโลก ประจำเดือนตุลาคม 2009 Annual Award ด้านกระบวนการจัดการและนวัตกรรม ให้กับคุณสุริรัตน์ คงอ่อน หนึ่งในสามผู้ชนะ

เนื่องจากกระบวนการเร่งรัดด้านคุณภาพการศึกษาที่มีความรุนแรงยิ่งขึ้นและข้อจำกัดด้านทรัพยากรที่มีมาตั้งแต่ บนบทบาทของสมาคมนักวิชาชีพไทยในสหรัฐอเมริกาและแคนาดาในการที่จะเข้าร่วมพัฒนาการอุดมศึกษาไทยในอนาคตต่อไป ต้องเปลี่ยนแปลงไป และเนื่องจากกรอบแผนการพัฒนาอุดมศึกษาระยะยา 15 ปี ฉบับที่ 2(พ.ศ. 2551-2565) ได้กำหนดให้ แบ่งสถาบันอุดมศึกษาไทยออกเป็น 4 กลุ่มตามพันธกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อพัฒนาบทบาทของมหาวิทยาลัยในการพัฒนา จิตความสุขในประเทศ ดังนั้น สมาคมนักวิชาชีพไทยในสหรัฐอเมริกาและแคนาดาควรทบทวนการ ดำเนินการที่ผ่านมาและผลลัพธ์ที่ได้ให้เพื่อจะได้มีแนวทางใหม่ๆ ในการดำเนินความร่วมมือด้านสถาบันอุดมศึกษาไทยให้ สอดคล้องกับเป้าหมายในอนาคต

สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาเชื่อมั่นว่า การเลิปโลกของสมาคมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาและแคนาดา ตลอด 20 ปีที่ผ่านมาทำให้สมาคมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาและแคนาดา มีความเข้มแข็ง และสร้างผลงานที่โดดเด่น หลากหลาย

ดุลท์เยนี้ สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาขอให้อวยพรให้สมาคมนักวิชาชีพไทยในสหรัฐอเมริกา และแคนาดา ทางวิชาชีพครือข่ายทั่วโลกต่อไป ให้เป็นไปอย่างราบรื่นและมีความเข้มแข็ง สร้างผลงานที่โดดเด่น ที่มีคุณค่าต่อประเทศไทย

(ดร.สุเทพ อีกมโน)

สารจากนายศิริชัยญี่ ไหโรมนบวิชัย
สองทศวรรษพิสูจน์ถือหุ้นส่วนคนไทยต่างแดน

ขณะที่ผมเขียนสารานี้เป็นช่วงวันหยุดที่รัฐบาลประกาศให้หน่วยราชการในกรุงเทพมหานครหยุดทำการเพื่อเกิดเหตุวิกฤตการชุมนุมประท้วงของคนเสื้อแดงงานเฉลิมฉลองเดือนธันวาคม การณ์ พลารชต์ สถาปัตยนกตาขายเป็นการก่อการร้าย ที่มีการใช้อาวุธสงครามเข้าทำร้ายกันจนมีผู้เสียชีวิตแล้วเกินร้อยคนและบาดเจ็บอีกนับพันราย ทำให้เกิดถึงเหตุการณ์พฤษภาทมิฬเมื่อปี พ.ศ.2535 หรือ 18 ปีที่แล้ว ซึ่งขณะนั้น ผมทำหน้าที่อัครราชทูตที่ปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใน โลเอียงยุทธ์สถาน

เอกสารราชทูตไทย กรุงวอชิงตัน สำหรัฐอเมริกา กำลังหลัดดันให้เกิดการรวมตัวของนักวิชาชีพไทย ในสำหรัฐอเมริกาและแคนาดา โดยมี ดร.ก่อเกียรติ เก่งสกุล และ ดร.แมรี เวชารัตน์ ให้ความช่วยเหลือและการสนับสนุน ซึ่งเหตุการณ์ผ่านไปค่อนข้างรวดเร็วสำหรับคนที่เริ่มมีอายุย่าง陌 จ้า ได้ว่าในเวลาหนึ่งรู้สึกเป็นห่วงเมืองไทย เพราะความผูกพันกับบ้านเกิดยังเหมือนอยู่ เนื่องจากเพิ่งมาอยู่ที่นี่ สำหรัฐอเมริกาได้เพียง 2 ปี และไม่ได้เป็นการอยู่แบบถาวร ในช่วงนั้น มีผู้คนสอนถอดสถานการณ์ ด้วยความเป็นห่วง และแสดงความเห็นชี้ช่องในการแก้ไขสถานการณ์ของประเทศไทยจากที่ ชาวต่างชาติและเพื่อนคนไทยใน ATPAC แต่ผ่านมา 18 ปี สถานการณ์ราษฎร์ต่างออกไปเพื่อเรียกคืนความน่าจะเป็นไว้ ไม่ใช่ความขัดแย้งระหว่างทหารกับประชาชน แต่เป็นความแตกแยกแยกระหว่างมวลชนคนไทยด้วยกัน ซึ่งไม่เคยเห็นเด่นชัดเท่าครั้งนี้ สะท้อนให้เห็นความเป็นป้าเอกชน (Individualism) ของคนไทยที่มีมายาวนานจนมีคำหั้งเหยว่า “ห้ามใจคือไทยแท้” ความแตกแยกของสังคมไทยในปัจจุบันจึงตอกย้ำว่าความเป็นหนึ่งเดียวของคนไทยนั้นค่อนข้างยาก ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ก็เพรพยายามวิเคราะห์สถานการณ์ความเป็นตัวตนของ ATPAC ว่าจะมีความเป็นหนึ่งเดียวและจะยังยืนเพียงใด

เมื่อมีการรวมตัวของนักวิชาชีพชาวไทยในต่างแดน โดยเฉพาะในสำหรัฐอเมริกาและแคนาดา ที่ขัดตัวเป็นสามาคัญ ATPAC จนถึงปัจจุบันก็มีได้ 2 ทศวรรษ ซึ่งในช่วง 20 ปี ที่ผ่านมา แม้ว่าทุกฝ่ายจะเห็นด้วยกับหลักการ Reverse Brain Drain แต่ในทางปฏิบัติ เมื่อมีผู้ที่เกี่ยวข้องมากขึ้น ย่อมส่งผลให้มีผู้มีส่วนได้เสียมากขึ้น ในท่านองเดียวกัน จึงสังเกตได้ว่า แต่ละคน และแต่ละฝ่าย ต่างมีทัศนคติ และมุ่งมองในการดำเนินงานร่วมกันอย่างแตกต่างกัน บางคนยังยึดมั่นอยู่กับ ATPAC แต่บางคนถอยห่าง ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลก และเป็นลักษณะเดียวกันกับอีกฝ่ายหนึ่งที่อยู่ในประเทศไทย ที่มีทั้งชื่นชมยินดี และต่อต้าน ไม่ร่วมด้วยกับกระบวนการสมองใหม่กลับ ซึ่งไม่ต่างกับสถานการณ์

ปัจจุบันที่เห็นสังคมไทยด้วยความคิดกันมากขึ้น แต่ระยะเวลาที่เป็นเครื่องพิสูจน์แล้วว่า เราซึ่งยึดมั่น และห่วงใยเมืองไทย แม้บุคคลปลีกย่อยไป เกลาผ่านไป แต่ ATPAC ยังคงอยู่ และมีกิจกรรมทุกปี เกิดประโยชน์ต่อประเทศไทยน้อยน้ำใจ มากน้อยในแต่ละปี แต่ก็ไม่มีสิ่งใดเสียหาย ที่เป็นภาระเชิงลบ จนบอมบ์ไม่ได้ ATPAC จึงน่าที่จะเป็นปัจจัยนึงที่ช่วยเป็นแรงกระตุ้นการพัฒนาและเป็นอีก สะพานหนึ่งที่เชื่อมนวัตกรรมด้านแคนดอนกับประเทศไทย ที่สร้างสิสันให้สังคมไทยได้ต่อไป

โลกของเรานับวันที่จะเล็กลงทุกขณะ ซึ่งในมุมมองของสหประชาชาติระบุว่า โลกมี ประชากรเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 70 ล้านคน ทำให้พื้นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ลดลงจาก 5. hectares per capita ในปี 1950 เหลือเพียง 2.02 hectares per capita ในปี 2005 และคาดถึงปี 1.63 hectares per capita ในปี 2050 เท่านั้น ทรัพยากรด่างๆ สำหรับมนุษย์ย้อมหมายลดลงไปด้วย ซึ่งประเทศไทย ก็มีสถานการณ์ในท่านองเดียวกัน แม้ว่าการคุณค่าในประชากรนับได้ว่ามีประสิทธิภาพมากที่สุด ประเทศไทยนั้นก็ตาม แต่ปัจจุบันมีแรงงานด่างดี้หัวหักห้ามห้าม หมู่ ล่า เขมร อพยพเข้ามายังประเทศไทยเพิ่ม จำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้นที่เดียว ซึ่งช่วยให้และช่วยลดทรัพยากร เช่นกัน จำนวนประชากร ตั้งกล่าวเป็นดัวชี้วัดด้านปริมาณแต่สิ่งที่น่าเป็นห่วงในสังคมไทยขณะนี้คือ คุณภาพของประชากรซึ่ง ไม่แน่ใจว่า ปริมาณในรูปของคุณภาพจะเพียงพอที่จะผลักดันให้เกิดการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนได้ นานเท่าไร จะก้าวทันหรือนำหน้าหรืออ超าดามหลังประเทศไทยเพื่อนบ้านหรือไม่ เป็นสิ่งที่ ATPAC สามารถมีบทบาทได้หากผู้ที่เป็นเจ้าบ้านสามารถริเริ่ม และรองรับกิจกรรมที่จะร่วมกันพัฒนาขึ้น

ด้วยความตั้งใจที่จะสืบทอดความยั่งยืน ATPAC จึงได้รับรางวัล IPEP Annual Award (Institute of Professional Environmental Practice) ในสาขา International Collaboration and Coordination เมื่อปี 2009 จากผลงานด้วยก่อตั้งในโลกยุโรปแบบ ด่างๆ ที่ดำเนินการอย่างต่อเนื่องกับองค์กรในประเทศไทยมาเกือบ 20 ปี

จึงขอแสดงความยินดี และชื่นชมมาก ที่นี้ด้วย นับเป็นสิ่งที่สร้างความเชื่อมั่นในศักยภาพ ของ ATPAC ได้อย่างติดตั้งนั้นการสร้างกลไกการดำเนินงานในลักษณะ E-Team Model ในสาขาอื่น ก็จะจะพิจารณาความเป็นไปได้ในการดำเนินงานท่านองเดียวกัน หมุนขอให้ก้าวสู่ไป และขอบพระคุณ ทุกท่านใน ATPAC ที่มุ่งมั่นประดูนราจะช่วยที่นี่ฟื้นฟูสถานภาพประเทศไทยฟื้นฟูศักดิ์ศรีในขณะนี้ ซึ่ง ต้องการก้าวสู่สมองจากทุกฝ่ายและทุกแห่งเพื่อประเทศไทยอันเป็นบ้านเกิดของบรรพบุรุษของเรา

สารจากอัครราชทูตที่ปรึกษาฝ่ายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ATPAC และ OSTC ที่ผนวกกัน

สำนักงานที่ปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประจำสถานเอกอัครราชทูตฯ กรุงวอชิงตัน หรือ Office of Science and Technology (OSTC) ได้รับการจัดตั้งขึ้นเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2532 เพื่อเป็นหน่วยงานคิดความก้าวหน้าและสำรวจความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ณ ภูมิภาคอเมริกาเหนือและแคนาดา ซึ่งขณะนั้นยังอยู่ในยุคเริ่มแรกของสังคมเทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสาร การสำรวจหาข้อมูลความก้าวหน้าด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ไม่กระหายและจำกัดความมีอยู่ในปัจจุบัน สำนักงานนี้มีคุณพิริชญ์ ไพรานันดร์บูรณ์ เป็นอัครราชทูตที่ปรึกษาและหัวหน้าสำนักงานคนแรก (ปัจจุบันท่านเป็นผู้อำนวยการองค์การบริหารจัดการก้าวเรื่องผลกระทบ)

คุณพิริชญ์ ได้เป็นหัวเรื่องแรงในการรวบรวมนักวิชาชีพไทยในประเทศสหรัฐฯ จำนวน 30 คน ให้มาระดมความคิดเห็นร่วมกันเป็นครั้งแรก ณ มหาวิทยาลัย Maryland ในปี 2533 และต่อมาในปี พ.ศ. 2534 สมาคมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาและแคนาดา (Association of Thai Professionals in America and Canada: ATPAC) ได้ก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ ณ มลรัฐเท็กซัส โดยการรวมกลุ่มนักวิชาชีพ นักวิทยาศาสตร์และนักวิจัยไทยในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งมุ่งหวังนำความก้าวหน้าด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ไปพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย และได้มีการประชุมสมาคมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาและแคนาดา (ATPAC) เป็นครั้งแรกในประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. 2534 โดยการสนับสนุนงบประมาณการจัดประชุมจากมูลนิธิด้วย ลักษณพิพัฒน์

ตั้งแต่นั้นมา OSTC ได้รับมอบหมายจากสำนักงานปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสื่อแวดล้อม (ซึ่งในขณะนั้น) ให้ทำหน้าที่หน่วยประสานงานและหน่วยสนับสนุนการดำเนินงาน ของ ATPAC โดยมุ่งหวังให้สมาคม ATPAC ท่าหน้าที่ เป็นที่ปรึกษาและเป็นกลไกทางวิชาการในการคิดต่อประสานงานเพื่อสร้างความร่วมมือกับองค์กรและบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในสหรัฐฯและแคนาดา รวมถึงน้ำความรู้และเทคโนโลยีจากผู้เชี่ยวชาญของ ATPAC และหน่วยงานต่างๆ กลับไปถ่ายทอดแก่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนในประเทศไทย โดยในสายตาของผู้ใน

ฐานะผู้อุทิ่วงอกมีความรู้สึกที่งดงามเด่นที่เห็นคนเด่นหลายท่านกลับมาทำประโยชน์ให้กับประเทศของเรา

เมื่อผมได้มารับตำแหน่งอธิการราชบุคห์ปีแรกและหัวหน้าสำนักงานคนที่สองของ OSTC เมื่อเดือนพฤษภาคม 2552 จนได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสารเก่าๆ ของสำนักงานและจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น จึงพบว่าที่ผ่านมา OSTC และ ATPAC มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด โดยได้มีกิจกรรมในการสร้างความร่วมมือเพื่อการค้าขายท่องเที่ยวและเทคโนโลยีไปสู่หน่วยงานทั่วภารตะ และภาคเอกชนในประเทศไทยเป็นจำนวนมากเช่น สาขาวิชาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ วิทยาศาสตร์การแพทย์ ICT สิ่งแวดล้อม หลังงาน วิศวกรรมไฟฟ้า อุตสาหกรรมอาหารและการเกษตร เทคโนโลยีวัสดุ

นอกจากนี้ยังพบว่า OSTC มีการจัดทำแผนหลักการดำเนินงาน ซึ่งมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับ ATPAC และยังมีแนวทางปฏิบัติ (ซึ่งสมัยใหม่อาจเรียกว่ากลยุทธ์) หลายข้อซึ่งนำมาปรับใช้ได้กับ ATPAC เพียงแต่ต้องปรับให้เข้ากับภาระเวลาที่เปลี่ยนไป อาทิ การศึกษาวิเคราะห์เทคโนโลยีและตลาด การวิเคราะห์เทคโนโลยีเชิงพาณิชย์ การจัดงานเผยแพร่เทคโนโลยีของไทย การสร้างเครือข่ายเทคโนโลยีเชิงพาณิชย์ เป็นต้น นอกจากนี้ คณะกรรมการบริหารและคณะกรรมการที่ปรึกษาร่วมทั้งสมาชิกของ ATPAC ในปัจจุบัน กลายได้การนำของ ดร.วิเชษฐ์ อัจฉริยะ ที่ยังมีความเข้มแข็งและสนใจร่วมกิจกรรมค้าขายท่องเที่ยวและเทคโนโลยีในประเทศไทยอย่างสม่ำเสมอ รวมเป็นทูตติดตามความเคลื่อนไหวหรือการเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องในประเทศสหรัฐฯ รวมทั้งกรุณาให้ข้อมูลแนะนำแก่ OSTC ในการปรับปรุงกลไกการประสานงานและการติดต่อกับบุคคลในประเทศไทย ระหว่าง OSTC และ ATPAC อยู่นี้อย่าง

อย่างไรก็ตี จนขอเสนอความเห็นว่าความยั่งยืนของ ATPAC ในช่วงต่อไปจะเกิดขึ้นได้ คงต้องมีการปรับแก้ไขในบางส่วนต่อไปนี้ ได้แก่

- ต้องมีการกำหนดกลยุทธ์ในการดึงดูดนักวิชาชีพไทยในสหรัฐฯและแคนาดาเข้ามายังให้มากเป็นสมาชิก ATPAC ให้เพิ่มมากขึ้น แทนที่สามารถรุ่นก่อตั้งที่ลังเลเมื่อซึ่ง active แต่ก็หนุ่มนากและสามารถเข้ามายัง และยังมีนักวิชาชีพไทยยุ่งใหม่มากที่ยังไม่รู้จักกับบทบาทของ ATPAC

- ต้องมีการบริหารจัดการร่วมกับ OSTC อ่างทองสัชินในการปรับกลไกใหม่ ในการสนับสนุนการถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีไปยังประเทศไทย เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของสภาพเศรษฐกิจและสังคมของไทย

ในส่วนที่ไม่ต้องปรับก็คือ ความเป็นกันเองและความสนุกสนานรวมทั้งสาระทางวิชาการ ใน วาระที่สมาคมฯ ATPAC ได้นำมาประดิษฐ์เพื่อแทนของหน่วยงานค่าจ้าง ในการประชุมประจำปีทุก ครั้ง และในโอกาสครบรอบปีที่ 20 ของ ATPAC หนึ่งแสดงความยินดีมา ณ โอกาสนี้และมุ่งหวัง ดึงใจ ใจทำงานร่วมกับสมาคม ATPAC เพื่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศไทยต่อไป

อลงกรณ์ เทอ้างาม

อัครราชทูตที่ปรึกษาฝ่ายวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สำนักงานที่ปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ประเทศไทย

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงอาชิงคัน

สารจากนายกสมาคมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาและแคนาดา (ATPAC)

โดย ศาสตราจารย์ ดร.วิษณุ อั้งวิเชียร

ปี 2553 นี้ เป็นปีที่สำคัญของสมาคมนักวิชาชีพไทยในอเมริกาและแคนาดา ซึ่งมีข้อในภาษาอังกฤษว่า

Association of Thai Professionals in America and Canada (ATPAC)

การประชุมสามัญประจำปีของสมาคมในปีนี้ เป็นการสมโภช ฉลองครบรอบ 20 ปีของการ ก่อตั้งสมาคมซึ่งได้จดทะเบียนเป็นสมาคมอย่างเป็นทางการในมหอรัฐเท็กซัสในปี 2535 โดย นายแพทริค อนุราษฎร์ ได้รับเลือกเป็นนาխกสมาคม อย่างไรก็ตามสมาคมนี้มีการรวมตัวกันอย่างไม่เป็นทางการของนักวิชาชีพไทยในอเมริกาเหนือนอกปี 2532 ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของการก่อตั้งสมาคม

ในระยะแรกเริ่มของการทำงานสมาคมได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายด้วยจากมูลนิธิค่าแรง ลักษณะทั่วไปและได้รับแนวความคิดในการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจากอดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ในขณะนั้น คือ นพ.ปริชา มุสิกุล และคุณพิริชญ์ ไทรานันดร์บูรณ์ อัครราชทูตที่ปรึกษาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในขณะนั้น ให้การสนับสนุนและช่วยเหลือในการก่อตั้งสมาคมอย่างเดียว หากไม่ได้การอุปถัมภ์และสนับสนุนจากท่านทั้งสองนี้แล้ว สมาคมก็ไม่อาจ เกิดขึ้นได้และอยู่ยั่งยืนมาถึงทุกวันนี้ กระผมขอขอบคุณในนามของสมาคม ATPAC มา ณ ที่นี่

หลังจากก่อตั้งมาได้ 4-5 ปี กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ และทบวงมหาวิทยาลัยในขณะนั้น ได้ร่วมกันจัดสรรงบประมาณสนับสนุน การจัดตั้งโครงการสมองไหลกลับ (The Reverse Brain Drain Project) หรือเรียกอีกอย่างว่า RBD ซึ่งเป็นโครงการที่มีวัตถุประสงค์เป็น แหล่งสนับสนุนให้นักวิชาชีพ ในด้านประเพณีและในประเทศไทยได้มีโอกาสสามารถประร่วมมือกันพัฒนาโครงการหลักในการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยและเป็นแหล่งข้อมูลให้นักวิชาชีพไทยในด้านประเทศไทยมีความรู้ ความสามารถในสาขาวิชาต่างๆ ที่ประเทศไทยต้องการ ให้กลับมาทำงานในประเทศไทยอย่างถาวร เป็นการนำทรัพยากรบุคคลกลับมาพัฒนาประเทศไทยให้ทันกับความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทาง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในยุคปัจจุบัน

สำหรับการสนับสนุน ทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งปัจจุบันนี้ก็คือ สำนักงานคณะกรรมการ คุณศึกษา(สกอ)ได้เข้ามาให้การสนับสนุนสมาคมตั้งแต่ปี 2539 ต่อจากนั้น ความต้องการในการ ดำเนินการด้านความรู้และพัฒนาการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ระหว่างนักวิชาชีพไทยในอเมริกาและ แคนาดา กับมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยเพิ่มขึ้น İçel ล่าดับ

บทบาทและกิจกรรมด้านๆ ของสมาคมในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา มีจำนวนมากมาก โครงการที่มีผลกระบวนการด่อเศรษฐกิจของไทยและเป็นความภาคภูมิใจของสมาคมที่มีมาก จะขอถวายถึงโครงการเด่นๆ บ้าง โครงการเช่น โครงการ จี้เดียลอยที่แม่เมะ โครงการการศึกษาด้านวิทยาศาสตร์พื้นพิภพ จากการเพิ่มส่วนร่วมโลกของนานาชาติ โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีความสอดคล้องในเชิงแม่เหล็กไฟฟ้า โครงการการปรับปรุงความสามารถทางการแพทย์อาหารและการพัฒนาด้านการส่องออก

นอกจากโครงการเด่นๆ เหล่านี้แล้ว ยังมีโครงการฝึกอบรมบุคลากรให้มีความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะดึงนำไปใช้ในที่ทำงาน หรือโครงการฝึกอบรม Training the Trainers เพื่อให้ผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมนำความรู้ไปอบรมผู้ร่วมงานหรือผู้ได้รับคืนบัญชาต่อไป นอกจากนี้ยังมีโครงการฝึกอบรมเยาวชนภาคตุรกีตอนเพื่อส่งเสริมให้เข้าร่วมไทยที่เกิดหรือได้ในต่างประเทศได้มีโอกาสไปสัมผัสรักภูมิประเทศและสัมภาระส่วนในประเทศไทย และได้มีความผูกพันและสนใจที่จะช่วยพัฒนาประเทศไทยในอนาคต

จุดประสงค์ใหญ่ของสมาคมก็เพื่อให้เป็นศูนย์รวมของสมาชิกได้แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ และเป็นศูนย์ทั้งสมอง (Knowledge Center) สำหรับประเทศไทยได้ใช้ประโยชน์ สามารถส่วนใหญ่เป็นคนไทยมาศึกษาและอยู่ทำงานในหน่วยงานและมหาวิทยาลัยของรัฐและบริษัทด้วย สมาชิกในระยะเริ่มต้นของสมาคมส่วนใหญ่ประกอบอาชีพวิศวกรรม แต่ในระยะหลังสมาคมได้เห็นความสำคัญและความต้องการของประเทศไทยในอิทธิพลทางสาขา จึงได้ขยายครอบคลุมอื่นๆ เช่น สาขาวิชาศาสตร์ สุขภาพ (Health Science) ธุรกิจ (Business) และภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมให้การสื่อสารในดิจิตอล Internet มีประสิทธิภาพสูงขึ้น สมาคมมี Web Site www.atpac.org ซึ่งมีข้อมูลข่าวสารของสมาคมรวมทั้งโครงการด้านๆ ที่หัวหน้ากลุ่มสาขาด้านๆ ได้เก็บรวบรวม

สุดท้ายนี้ กรรมในนามของสมาคมขอให้การประชุมครั้งนี้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์และนั้นเกิดผลที่นำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจทั้งภายในประเทศไทยและต่างประเทศและหวังว่าสมาคมจะได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเพื่อทำโครงการที่เป็นประโยชน์ต่อไป

สารจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

นับเป็นความโชคดีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่ได้ร่วมกับสมาคม ATPAC เผรานับถ้วนที่ คุณอุษา อังสุนันท์ กรรมการบริหารของสมาคม และดร. ไชยศัย เดียงสุขสารรัตน์ มาพบปะพูดคุยทำให้พวกเรารู้ได้ร่วมกับสมาคมและทราบถึงวัตถุประสงค์ของสมาคมหลังจากนี้ ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยได้ไปร่วมประชุมกับคณะกรรมการบริหารสมาคมที่เมือง ชาบูราชนิสโก เมื่อปี 2009 ท่าให้ได้ร่วมกับคณะกรรมการบริหารและสมาชิกของสมาคม หลายๆ ท่าน ท่าให้มหาวิทยาลัยได้รับความร่วมมือด้านวิชาการต่างๆ จากสมาชิกของสมาคม เป็นอย่างดี อาทิ คุณอุษา ช่วยจัดโครงการ English Camp ปี 2009 และ ดร. กฤษณะ รักษาเกคน ช่วยเหลือการจัดโครงการ English Camp ปี 2010 และจัดหาอาจารย์ชาวเมริกันมาทำงาน ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ศาสตราจารย์ ดร. เอกลักษณ์ กาน ได้มาเป็นวิทยากรบรรยาย ด้านสิ่งแวดล้อมที่คณะวิทยาศาสตร์ และเป็น Keynote Speaker ในงาน The 2nd RMUTP International Conference: Green Technology & Productivity ศาสตราจารย์ ดร. องอาจ ศิริแสงหักขิณ ก็ได้มาเป็นวิทยากรบรรยายด้านคณิตศาสตร์ ที่คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศาสตราจารย์ ดร. ชุดพร จั่งจิต ได้มาบรรยายด้าน IT ที่คณะบริหารธุรกิจ เป็นต้น

ในนามของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ต้องขอขอบคุณสมาคม ATPAC และ สมาชิกทุกท่านที่ให้ความร่วมมือแลกเปลี่ยนเรียนรู้ องค์ความรู้ใหม่ๆ ด้านวิชาการ กับมหาวิทยาลัยฯ โดยตลอดและในโอกาสครบรอบปีที่ 20 ของสมาคม ATPAC ขออวยพรให้สมาคมประสบความเจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุรัตน์ โภคศัยกานนท์)

รองอธิการบดีด้านวิชาการและวิเทศสัมพันธ์

II. Historical Background of ATPAC

ประวัติความเป็นมาและผู้ก่อตั้งสมาคม

๒๐ ปีโครงการสมอไอลอกลับ

โดย ศ.ดร. กำจัด มังคลกุล

ขอแสดงความยินดีต่อ โครงการสมอไอลอกลับและ Association of Thai Professionals in America and Canada (ATPAC) ที่ได้รับการยกย่องใน ๒๐ ปี และขอแสดงความยินดีต่อ ATPU และ ATPER ซึ่งมีคุณภาพการทำงานเดียวกันเพียงแต่ก่อตั้งช้ากว่า ATPAC เล็กน้อย

ดร. เมธีขอให้ผมเขียนลงหนังสือที่ระลึก ๒๐ ปี ATPAC เพื่อไม่ให้หลักเรื่องส่วนใหญ่ในหนังสือผมจึงได้รับข้อเสนอเล่าถูกเริ่มต้นของสมอไอลอกลับซึ่งในประเทศไทยเกิดจากนโยบายและการดำเนินงานของภาครัฐ แต่ของประเทศไทยเกิดจากความมุ่งมั่นของภาคเอกชนและความใจคิดหรือความบังเอิญสามประการ คือในเดือนกรกฎาคม ๒๕๓๔ บริษัท IMRS โทรศัพท์มาเชิญผมให้ร่วมทีมไปอเมริกาเพื่อเยี่ยมมหาวิทยาลัยในสหรัฐที่อาจสนใจร่วมมือทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยในประเทศไทยภายใต้ University Development Linkage Program ความบังเอิญที่หนึ่งคือเดิมเขาตั้งใจเชิญคณะกรรมการวิชาการแล้วแต่ไม่รู้ว่าจะแน่ใจมาเชิญผมซึ่งเป็นผู้อำนวยการท่านทูตวิทยาศาสตร์คุณพลากรรณ์มหาวิทยาลัย แต่ท่านไม่รู้ว่าจะแน่ใจให้มาเชิญผมซึ่งเป็นผู้อำนวยการท่านทูตวิทยาศาสตร์คุณพราหมณ์กุรุจารชิตัน (คุณศิริชัญญ์ ไฟโรมันบราวน์) เพื่อขอความช่วยเหลือหานักเรียนไทยชั้นนำรอดพ่ายไปมหาวิทยาลัยบางแห่งซึ่งท่านก็รู้ณาจัดการช่วยติดต่อให้อายุรแพทย์ก่อนจากกันท่านแล้วให้ผมฟังว่าเพื่อจัดประชุมกับนักวิทยาศาสตร์ไทยที่ทำงานอยู่ในสหรัฐ พบว่ามีนักวิทยาศาสตร์ไทยที่มีอีดี้จำนวนมากที่ประสงค์จะนำความรู้มาช่วยประเทศไทย ผมเดินทางว่าแพทย์และพยาบาลไทยที่ทำงานในสหรัฐเคยจัดที่มีให้กลุ่มชาวยิวมาจัดการป่วยในประเทศไทยช่วงฤดูร้อนซึ่งได้ผลดีมาก จึงเสนอให้ท่านทูตวิทยาศาสตร์เชิญชวนนักวิทยาศาสตร์ที่จะกลับไปเยี่ยมน้านอย่างน้อย ๑๐ คนเพื่อเข้าร่วมงานสัปดาห์วิทยาศาสตร์แห่งชาติและร่วมประชุมกับนักวิทยาศาสตร์ในประเทศไทยเพื่อหารือทางความร่วมมือ ช่วยกันพัฒนา

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตอนนั้นคิดว่าเป็นเรื่องคุยกันเล่นเพระหึ ไม่รู้ว่าจะทางประมาณดำเนินการจากที่ไหน ปรากฏว่าความบังเอิญที่สามก็เกิดขึ้น คุณศิริชัญญ์แจ้งว่ามีนักวิทยาศาสตร์ไทย

จากสหรัฐอิง ๑๕ กันยายน และมูลนิธิคิ้วต์ ลัทธิพิพัฒน์ ได้donumคิดเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาทสนับสนุน
ตามที่เพมทำโครงการเสนอ การประชุม “สมองไประกลับ (Reverse Brain Drain : Brain Drain for
Brain Gain)” ครั้งแรกจึงเกิดขึ้นในเดือนสิงหาคม ๒๕๓๔ และประสบผลสำเร็จเกินคาด คณะ
นักวิทยาศาสตร์จากอเมริกาได้เข้าร่วมพิธีวันวิทยาศาสตร์แห่งชาติ งานเลี้ยงนักวิทยาศาสตร์ดีเด่น และ
ได้เข้าเยี่ยมคารวะท่านนายกรัฐมนตรี (นาขอนันท์ ปันยารชุน) ที่ทำเนียบรัฐบาลซึ่งท่านกรุณาให้การ
ต้อนรับอย่างอบอุ่น การประชุมกับนักวิทยาศาสตร์ไทยที่อุปถัลงกรณ์มหาราชบัลลัง ๒๙๙ (ถ่ายทอด
วิทยุฯ) มีนักวิทยาศาสตร์ทั้งภาครัฐและเอกชนเข้าร่วมประชุมเพิ่มเติมห้อง แบ่งเป็นสาขาต่างๆ อีก ๖^๖
กู้ม นิภาคเอกชนมารรยาดี โอกาสของนักเทคโนโลยีที่สนใจเข้าทำงานในประเทศไทย และท่าน
รัฐมนตรีกระทรวงอุดหนาทกรรม (ศาสตราจารย์ ดร. สิปปันนท์ เกศุทธ์) ได้เป็นเจ้าภาพจัดเลี้ยงคณะ
สมองไประกลับด้วย อนึ่ง สิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อนคือคณะนักวิทยาศาสตร์สมองไประกลับได้เป็นข่าวใหญ่ทั่ว
ในหนังสือพิมพ์ วิทยุและโทรทัศน์ ติดต่อกันหลายวันตลอดรายการ ทำให้ภาครัฐและภาคเอกชน
สนใจให้การสนับสนุนมูลนิธิคิ้วต์ ลัทธิพิพัฒน์ เพื่อดำเนินโครงการสมองไประกลับต่ออีกหลายปี จน
ในที่สุดกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ จึงได้จัดตั้งเป็นโครงการของรัฐ ดำเนินการต่อเนื่องมาจนบรรลุ ๒๐ ปี
ในตอนนี้

ผนกคิดว่าความสำเร็จของโครงการสมองไประกลับนั้นเกิดจากองค์ประกอบ ๓ ประการ คือ

(๑) ความอุตสาหะของประเทศไทยของนักวิชาชีพไทยใน ๓ ทวีป (ATPAC

ATPIJ และ ATPER) ที่ต้องการตอบแทนบุญคุณของประเทศไทยบ้านเกิดให้มีความก้าวหน้าด้าน^๗
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในสาขาที่ตนมีความเชี่ยวชาญและช่วยเหลือได้

(๒) ความต้องการกำลังคนและความรู้ด้านเทคโนโลยีของภาคเอกชน ในทุกไซด์ชั้นวาระที่มี
โครงงานอุดหนาทกรรม ให้เทคโนโลยีมาก บริษัทจำนวนมากจึงบริจาคเงินสนับสนุนให้มูลนิธิคิ้วต์ ลัทธิ
พิพัฒน์ จัดประชุมสมองไประกลับ และจัดงาน Job Fairs ทั้งในและนอกประเทศไทยมีการตั้งบูรณะมัคค์
งาน ทำให้นักวิชาชีพที่ยังไม่ได้ฝัง根柢ในประเทศไทยสามารถทำงานในประเทศไทยจำนวนมาก

(๓) นักวิชาชีพไทยที่ต้องโถส มีตัวแทนจำนวนมาก ในต่างประเทศ แม้ไม่ในกลับมาเดือนตัวแต่ที่
สามารถกลับไปกลับมาช่วยจัด workshop แก่หน่วยงานราชการหลายแห่ง เช่น ด้านสิ่งแวดล้อม

ซึ่งได้รับเกียรติบัตรจากสถาบันด้านวิศวกรรมศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา หรือมาช่วยสอนและให้คำแนะนำงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาช่วงสัมนา (หลายคนได้ลา sabatical leave และอยู่ช่วยปีนี้) นับเป็นการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่มีค่าเชิงนักวิชาชีพหลายท่านยังหาทุนให้อาจารย์และนักศึกษาไทยไปเรียนต่อในต่างประเทศมากmany คุณความดีนี้ส่งผลให้หลายท่านได้รับพระราชทานปริญญาดุษฎีกิตติมศักดิ์ของมหาวิทยาลัยที่ไปช่วยเหลือ

สุดท้ายนี้ ไกร่ขอขอบคุณชาวสมองไทยกลับ ATPAC ATPU และ ATPER ตลอดจนผู้สนับสนุนโครงการทั้งภาครัฐและเอกชนทุกท่านที่มุ่งช่วยให้ประเทศไทยมีความเจริญก้าวหน้าด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อนำอิทธิพลของประเทศไทยไปสู่โลกที่กว้างไกล ขอให้กุศลเจตนานี้จะบันดาลให้ทุกท่านประสบความสุขความสำเร็จในชีวิตตลอดไป

กำลัง มงคลฤทธิ์

๕ มิถุนายน ๒๕๕๗

20 Years of ATPAC

by

Methi Wecharatana, Ph.D.

Professor of Civil and Environmental Engineering

New Jersey Institute of Technology

Newark, New Jersey, USA

Many of us, who reside in the U.S. and Canada, left Thailand years ago to go abroad in pursuit of advanced education. After completed our studies, many decided to stay and work in North America. Having been born, raised, educated and spent our childhood in Thailand, there is no doubt that Thailand has been and will always be, deep in our hearts, our beloved home country.

In 1989, the Ministry of Science, Technology and Environment (MSTE) then decided to set up the Office of Science and Technology Counselor (Advisor) or OSTC at the Royal Thai Embassy in Washington, D.C. The initiative was a result of the booming Thai economy, which had rapidly expanded during that period, leading to severe shortage of engineers and scientists to support the rapid industrial expansion at the moment. To fill the gaps, many expatriates were recruited from Europe and the U.S. Back in Washington, D.C., Khun Sirithan Pairojboriboon, the first Minister Counselor of OSTC, decided to mobilize Thai professionals in the U.S. and Canada to help alleviate the problems. In March 1991, OSTC invited 26 Thai professionals to meet in Washington, D.C. to discuss the formation of a Thai Professionals Association for this cause. The meeting was held at University of Maryland on one weekend in March and the participants who attended the meeting had agreed to form the Association of Thai Professionals in America and Canada and started to work on projects that would have helped in the technological development of Thailand.

In Thailand, during the same period, the Dumrong Lathapipat Foundation, headed then by the late Dr. Sippanon Gatudhat, Mr. Pichai Rattakul, Dr. Kamchad Mongkolkul, and Mrs. Somsri Lathapipat, organized the first Reverse Brain Drain (RBD) conference in conjunction with the then Ministry of Science, Technology and Energy (MSTE). 19 Thai professionals from the U.S. were invited by the Foundation and MSTE to attend the conference, which was held during the week of August 17-21, 1994. The conference set the stage for the formation of ATPAC (Association of Thai Professionals in America and Canada) in the U.S. and the establishment of the RBD programs in Thailand with the main objectives of transferring technology from the U.S. and Canada to Thailand.

This article summarizes some of the fond memories, projects and activities that took place under the ATPAC-RBD programs during the past 20 years. It is meant to be lessons learned to many second-generation Thai overseas professionals who are willing to follow the course of this program with a similar goal and objective of moving Thailand forward. This article was written at the time when Thailand is again in the midst of another political instability and violence that took place during the past three months (March-May 2010), setting back our economy for many years to come. The Reverse Brain Drain (RBD) program, which represents the key technical contributions of Thai overseas professionals to the development of Thailand, is thus more critical than ever at this very critical juncture of our country.

The First RBD Conference

19 Thai professionals from the U.S. were invited by the Dumrong Lathapipat Foundation to attend the first RBD conference in Bangkok during the week of August 17-21, 2534. These individuals were Dr. Voratas Kachitvichayanukul, Dr. Suroj Thangjitham, Dr. Siripong Lopongpanich, Khun Sompol Jatusripitak, Dr. Suebsak Nantawanich, Dr. Preecha Yodnane, Ms. Chintana Ananvilaikij, Dr. Khorporn Susungkornkanjana, Dr. Yuth Nimitr, Khun Soonthorn Sakulpone, Khun Somkiat Ponganta, Dr. Chidchanok Luersinsap, Khun Dudsadee Apaisuwan, Dr. Saovalak Hornboonherm, Khun Keaw Panumas, Khun Pisak Chakkapak, Dr. Tagerngdech (Suang) Koowawattanasumrit, Dr. Tawat Veruttipong, and the team leader, Dr. Methi Wecharatana. Of these 19 Thai overseas professionals from the U.S. who attended the first RBD conference in 1990, at least five of whom have since returned permanently to Thailand. Of the remaining fourteen, five are still actively working on technology transfer today with various Thai organizations, public and private alike. In the author's recollection, he still remembers the front page of the Manager newspaper of September 9, 2534 with the headline of "19 Thai Professionals from the U.S., a Hundred Billion Baht of Human Resources", which was distributed in Thailand after our first visit.

After all the fanfares during the first RBD conference at Chulalongkorn University, ATPAC mobilized its members and many have since worked on various projects for Thailand. This article summarizes some of the selected projects of our ATPAC activities that took place during the past twenty years. They are meant to be model for others to follow.

My ATPAC Projects for Thailand

Talking to Khun Usa Ungsunan prior to her departure for Thailand, she asked me to write about the projects I did rather than ATPAC projects in general. So, here are some of my recollection on some of the projects I did for Thailand during the past 20 years.

The most talk about project is probably the *Fly Ash Concrete*, which began in the U.S. in 1986 with funding from PSE&G and subsequently from the Department of Energy. The project had led to four U.S. patents on utilization of fly ash in concrete. The project was first introduced to Thailand in 1990 during the author's first sabbatical leave with King Mongkut's University of Technology at Thonburi. It was rather difficult then to convince Thai researchers to join the team at first as many did not see any exciting outcome from application of fly ash in concrete at that moment. It took ten years before Thai researchers agreed to participate in the project with funding from EGAT and the RBD program of NSTDA. When the Thai cement industry joined the study, it marked the beginning of a wide spread utilization of fly ash in concrete in Thailand. This project converts 3 million tons of fly ash each year into cement replacement product, generating up to 3 billion baht for the cement and concrete industry from a by-product that used to be waste. In recognition of this major contribution,

the Foundation for the Promotion of Science and Technology under the Patronage of H.M. the King awarded the author and thirteen other Thai researchers the first Technologist of the Year Award in 2002.

To the author, the most beneficial project that he did for Thailand is probably the *Formation of the Emergency Response team for Thailand*, which was made possible by the CETTAD agreement between Thailand and the State of New Jersey with support from USEPA, USDOE, USDOD and the US National Science Foundation. CETTAD stands for Center for Environmental Technology Transfer and Development, which provided the needed resources to help Thailand form an Emergency Response Team for PCD (The Pollution Control Department). The first phase trained four PCD staff, two on Emergency Response and two others on Manifest System. The four spent five months in New Jersey learning how the HazMat (Hazardous Materials) team and the supporting infrastructure worked in the U.S. The first phase was supported by funding from USAID to cover the living expenses of the four Thai staffs with EPA and NJDEP provided in-kind technical trainings and supports. The second phase trained another 16 Thai personnel for emergency response (ER) with the goal of setting up a Thai ER training center. In light of all the trainings, today only one, the well-known Khun Sumetha of PCD, out of the twenty people trained under this program remains working on ER, addressing all kinds of HazMat problems in Thailand. With the existing problems at the Map Ta Phut industrial estate and its impact on Thai industry during the past nine months, one can see why this project is considered by the author as the most critical project he did. The problems of hazardous waste management have always been one of the author's primary interests for Thailand since his involvement with RBD and ATPAC in 1990. The idea was for Thailand to learn from U.S. mistakes and put in place a prevention program at the onset of our industrialization so Thailand does not have to face costly clean up program like the U.S. The very first two projects were *funding of US\$100,000 from the U.S. National Science Foundation in 1992 and 1993 each to assist Thailand in formulating a prevention program on hazardous waste management*. Both projects were funded by NSF, but unfortunately due to political instability during those two years both projects were transferred to Indonesia and the Philippines respectively.

The one-million dollars UDLP project supported by USAID, which was secured by the author and Dr. Vira Chankong, makes the list among the top of all beneficial ATPAC projects to Thailand. Besides the size of funding given by USAID, the project was aimed at creating a Biomedical Engineering program and a Hazardous Waste Management program for Khon Kaen University (KKU). Back in 1994, these programs were fairly new and innovative for Thai community. While the hazardous waste management program remains in existence today at KKU, the biomedical engineering program was not materialized after the UDLP project ended. The hazardous waste management program, in today's critical environmental problems that have severe impact on Thai industry expansion and economy, initiated back in 1994 was no doubt a major forward looking initiative that ATPAC has tried to develop for Thailand.

In 1996, MUA (then, the Ministry of University Affairs) has requested ATPAC to help formulate a major initiative for Thai higher education with funding of US\$100 million from ADB loan and Thai government fund. ATPAC introduced the *formation of Seven Centers of Excellence (COE) in Thai universities*. Among these seven COEs are 1) Hazardous Waste and Environmental Management Center at Chulalongkorn University; 2) Center on Petroleum and Petro-chemicals at Chulalongkorn University; 3) Center on Basic Chemistry at Mahidol University; 4) Center on Toxicology and Environment at Mahidol University; 5) Center on Energy and Environment at King Monkut's University of Technology at Thonburi; 6) Center on Post-Harvest at Chiang Mai University and Khon

Kaen University; and 7) Center on Agro-industry at Kasetsart University. With technical support from the U.S. National Science Foundation (NSF), the COE program was designed following the same format of U.S. Center of Excellence program. During the course of the program, NSF provided support to bring 15 Thai center directors and MUA Executives to attend technical conference of NSF Research Center Programs in Washington, D.C. NSF also provided technical staffs to assist in the proposal selection and program evaluation of the Thai COE program. ATPAC had mobilized its members to help design the COE program as well as assisted MUA in the proposal selection and program evaluation during the first phase of this project. Today, these COE centers have been playing crucial roles in supporting Thai industry in various areas. Among the recent major problems of hazardous waste contaminations at Map Ta Phut Industrial Estate, one of the COEs, the Center for Hazardous Waste and Environmental Management at Chulalongkorn University, has been assisting both the government and industry in resolving the problems.

In 2000, the author, with support from the U.S. National Science Foundation, played an instrumental role in the development of a *Cooperative Agreement between Thailand and the U.S. on accessing the high speed Internet2*. Under the agreement, NSF provided financial support for Thailand to have free access to Internet2 for three years, which was worth about US\$750,000. The agreement was signed between MUA, NECTEC, and Internet2 in Bangkok during the visit of 12 NSF program managers to Thailand. Internet2 made it possible for Thailand to transfer large files from the U.S. and Europe to Thailand, significantly enhancing the research capabilities of Thai scientists.

In supporting research initiative in Thailand, the author and ATPAC members engaged in the evaluation of Thai universities and its researchers in order to be qualified for the TRF's *Karnjanapisek Golden Jubilee Ph.D. program*. The project required ATPAC to evaluate existing faculty members of each leading Thai university for the program. The project was supported by Thailand Research Fund. In addition, the author had also assisted TRF in the development and formation of the *Methi Vijai Program at TRF*, which has primarily emphasized on providing financial resources for active Thai professors at all levels to carry out research at their respective university.

The author has for many years served as a member of the ATPAC's E-team (Environment), which has carried out many projects with various public agencies and private organizations in Thailand. With one of his research interests focusing on hazardous waste management, the author gave many technical lectures, seminars, workshops, and conferences in topics related to hazardous waste management. Among the important projects that he did was serving as the representative of Thailand in the *formation of Asia-Europe Environment Center*, at which the author worked with representatives from Japan (representing JICA) and Europe (representing EU). The six-week study led to the formation of the Asia-Europe Environment Center in Thailand.

Beside the selected major projects listed above, one of the most common activities that the author did during the past 20 years with ATPAC and RBD programs was to secure financial support for Thai graduate students to study in the U.S., at the New Jersey Institute of Technology (NJIT) in particular. The very first project that the author did in 1990 was to request from NJIT's President, then Dr. Sual Fenster, for *four Ph.D. scholarships annually for graduate students from Thailand*. The scholarship program was signed into an agreement in 1991 and many Thai doctoral students had completed their doctoral degree through this program and many of these graduates are presently working with various organizations in Thailand. Another agreement was developed in 1997 after the economic crisis hit Thailand. At the time when Thai government had no financial support to send Thai university

lecturers and faculty members to go abroad for advanced study, the author was instrumental in securing 10 doctoral scholarships for the Ministry of University Affairs (MUA) for Thai graduate students, university staff and faculty members in particular, to come to NJIT with full financial support to pursue their doctoral degree. The agreement was signed in 1998 between NJIT and MUA in Thailand. The project helped alleviate financial problems from the Thai government in supporting the human resource development of Thai higher education system at that critical juncture. While these technical and financial supports did not primarily focus on any specific higher education institutions, but rather the central system as a whole, these efforts often were not widely recognized by MUA, or any institution and higher education leaders of Thai universities.

As a professor in a U.S. university, the author, like many other ATPAC members who are working in the U.S. universities, often was asked to help Thai students to get accepted into graduate programs here in the U.S. Most of these students were recipient of Thai government scholarship to pursue advanced study towards Ph.D. degree. However, some students had trouble with TOEFL and GRE that did not meet the minimum acceptance requirements. Some students failed doctoral qualifying exam from their university and had to be accepted into a new doctoral program or facing return to Thailand. The author and many other ATPAC members have assisted many of these students and somehow managed to enroll them into a new doctoral program. Most of these students have since completed their doctoral degree and returned to teach in our Thai universities and/or work with various government agencies.

In recent years, the author has shifted his interests to focus on improving the quality of Thai higher education. In addition to giving advice on curriculum development, the author often gave lectures and seminars on *program accreditation*, like ABET, the one used in the U.S. to evaluate Engineering and Technology programs. With large variations in the quality of Thai higher education institutions and the quality of students enrolled in these programs, there is an urgent need to develop program accreditation for all Thai higher education degree programs. With Thai university presidents sitting on the Board of Directors of CHE (Commission on Higher Education), an agency overseeing the quality of Thai university, it is impossible for CHE to have any quality control on the performance of each university, its administrations, faculty members, and the final product, which are students and graduates. Entrance exam in recent years encountered many embarrassing problems, reflecting the quality of those involved in preparing the exams as well as the administration as a whole. These problems increasingly reflect the compounding weaknesses of our Thai higher education system that urgently needs to be addressed. Today, many faculty members spend more time working full time outside of teaching to make money for their personal social status rather than focusing on quality of their teaching and their students and graduates. Having done research extensively in the early years of his career, coupled with being the recipients of several Teaching Awards, both from NJIT and the American Society of Engineering Education (ASEE), and with his recent appointment as Master Teacher Designee (the highest teaching appointment from a U.S. university), the author has a keen interest in addressing these pressing problems and issues within the Thai higher education system, at which he has nearly 30 years of experience working in the U.S. universities.

Closing Remarks

The Reverse Brain Drain program and ATPAC have been initiated by those who strongly believe in working together as a team of all Thai professionals, both in Thailand and overseas, in order to increase Thailand's competitiveness in the global arena. Many other Asian countries such as Korea, Taiwan, Singapore, Hong Kong, Malaysia, and, in recent years, China, have successfully developed their countries through this similar program. Typical time frame of these programs takes about 10 years. In the occasion that our RBD program is celebrating its twenty years of existence, we, as a team, should take a serious look and self evaluate our performance. While many projects have made significant contribution to Thailand, many others were ignored and/or taken likely, and thus mistakes were repeated over and over, further delaying the progress of this program as well as the development of Thailand as a whole. Today, after twenty years, we still cannot find the true champion of our RBD programs. In short, it is just like any other programs that either success or failure will not make any difference to the true development of our country. The fact that there was no champion for the program from each of the many governments we had during the past 20 years, thus there was nobody to blame for the failure or anybody to take the responsibility to move the program forwards. It is a clear reflection for the failure like many typical failed projects within our Thai administrative system that we saw. Unless we change our working culture, RBD will be just another project that we, Thai people, copy from other countries with no real success, the way other countries have done. As one of the co-founder of ATPAC, my dream of seeing Thailand as competitive as Korea and Taiwan in my life time has diminished. However, having seen many young Thai professionals of ATPAC such as Dr. Eakalak, Dr. Art, Dr. Nid, and Dr. Siriwat, and many young Ph.D. who have recently completed their advanced study and returned to work in Thailand, I have a strong hope that Thailand, with these young, energetic, and enthusiastic professionals, and with proper leadership, can move forwards and be competitive in the global market if we so choose.

อุดริเมธ่อง ATPAC เรื่องเก่าเก็บมาเล่าใหม่

โดยคุณชัย เทียมบุญประเสริฐ

ในโอกาสที่สมาคมนักวิชาชีพไทยในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา (ATPAC) มีอายุการดำเนินกิจกรรมครบ 20 ปี ผู้ขอเก็บเรื่องเก่า ๆ นำมาเล่าใหม่ให้สมาคม ATPAC ทึ้งรุ่นเก่าและรุ่นใหม่ได้รับทราบ ในมุมมองของผู้เอง ก็ต้องยังไหร่นอนย่างไว้กีดขวางความคิด ลิขิตออกแบบเป็นตัวอักษรผ่านทางบทความนี้ การได้อ่านชื่อบุคคลก็ถือว่าเป็นการยกย่องให้เกียรติไว้ ณ ที่นี่

อุดริเมธ่อง OSTC

สำนักงานที่ปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Office of Science and Technology Counselor : OSTC) ซึ่งเป็นหน่วยงานภายใต้สถานเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงวอชิงตัน กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ได้คัดเลือกนาบศิริชัยณรงค์ ไฟโรงน้ำ บริบูรณ์ (ปัจจุบันเป็นผู้อำนวยการองค์การบริหารจัดการก้าวเรือนกระจก (องค์การมหาชน)) เป็นที่อัครราชทูตปรึกษาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นท่านแรก โดยมีผลเป็นผู้ช่วยในตำแหน่งเลขานุการ โท นาอกจากนี้ยังมีสำนักงาน OSTC เกิดขึ้นพร้อมกันอีก 2 แห่ง คือ กรุงบรัสเซลล์และกรุงโตเกียว (ญี่ปุ่นเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2540) ในช่วงแรก OSTC ยังเช่าสำนักงานอยู่ที่ Van Ness Center ถนน Connecticut, N.W. # 104 สมาคม ATPAC ที่เคยไปเยี่ยมสำนักงานนี้ถือว่ารุ่นเก่ามาก เพราะต้องร่วมงานกับ OSTC มา 15-20 ปี ต่อมาสำนักงานได้ขยับที่ทำการไปสถานเอกอัครราชทูตใหม่ ถนน Wisconsin N.W. ตั้งแต่ปี 2537 OSTC จัดตั้งขึ้น โดยมีติกะนารัฐมนตรี ได้เปิดสำนักงานอย่างเป็นทางการ เมื่อ 15 พฤษภาคม 2532 โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการพลังงาน (ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อเป็นกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี) นายประจวน ไชยสารสน พร้อมด้วย ดร.ส่ง สารทศรี ปลัดกระทรวง ได้เดินทางมาเยือนสถานเอกอัครราชทูต OSTC พร้อมกับนายกรัฐมนตรี หลาเอกชาติ-ชาญ ชุมพะวัณและคณะ เพื่อเชิญชวนให้นักลงทุนไปลงทุนที่ประเทศไทย ตามนโยบายที่เรียกว่า “เปลี่ยน

สนับสนุนให้เป็นสานมหกรรมการค้าฯ เพราะประเทศไทยเป็นบ้านเรามีรัฐบาลจากสหภาพฯ เศรษฐกิจไทยเริ่มต้นที่ดี ด้วยลักษณะ ดัชนีชี้ชัดให้เห็นว่าที่ดินเริ่มนิยมราคายังมีการเก็บไว้และซื้อขายเปลี่ยนมือ เกิดการลงทุนทางธุรกิจ สร้างโรงงานอุตสาหกรรมและการผลิตเพิ่มขึ้น มีความต้องการ วิสาหกิจและวิทยาศาสตร์หลาย สาขา ผู้อุปถัมภ์ใหม่หรือเริ่มทำงานในขณะนี้มีการเสนอให้เงินเดือนมากขึ้น กันมาก จึงมีการเปลี่ยนงานบ่อย บางคนที่ทำงานได้ 1-2 เดือน ก็เปลี่ยนงานใหม่ที่เงินเดือนสูงขึ้น การผลิตบันทึกในสาขาภาคตอนไม่ทัน ขณะนี้การตรวจวิทยาศาสตร์ฯ ได้เริ่มโครงการนักเรียนทุน (Phase 1) จำนวน 789 ทุน ในระยะเวลา 10 ปี เพื่อนำเป็นครุยวาระและนักวิจัยในสถาบันการศึกษาและหน่วยราชการ เหมือนการผลิตแม่ไก่ เพื่อมาฟักอุ่นไก่ให้เพิ่มจำนวนมากขึ้นซึ่งต้องใช้เวลา 5 ปี ขึ้นไปจึงมีผู้ดำเนินการศึกษาไทย-เอก ใบจะเดียวกันก็มีความต้องการคนไทยจากต่างประเทศที่มีประสบการณ์กลับมาทำงานหรือเรียกว่า “โครงการสมองไหลกลับ”

จุดเริ่มต้นของ ATPAC

การกิจที่สำคัญของ OSTC นอกจากร่วมการพัฒนาข้อมูลข่าวสารความก้าวหน้า เทคโนโลยี การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานสหรัฐอเมริกาแล้ว สำนักงานฯ ได้รับมอบหมายให้มารักษาหน้าที่จัดทำรายงานนักวิชาชีพไทยกลับไปช่วยพัฒนาประเทศไทย โครงการสมองไหลกลับ ก่อนหน้าที่จะตั้งสำนักงานฯ กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ได้เก็บมาสำรวจจำนวนคนไทยโดยผ่านสถานทูตและสถานศึกษาไทย พบว่ามีคนไทยอยู่ในสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะแคลิฟอร์เนียมากที่สุด และกระจายอยู่ในเมืองใหญ่ เช่น นิวยอร์ก ชิคาโก เท็กซัส ฟลอริด้า ดี.ซี. เมริແลดอน ฯ และคานาดา รวมไม่น้อยกว่า 300,000 คน มีหลากหลายอาชีพ เช่น แพทย์ พยาบาล วิศวกร อาจารย์คณมหาวิทยาลัย พนักงานบริษัท เจ้าหน้าที่ของรัฐ นักธุรกิจ เจ้าของร้านอาหาร ไทย พนักงานโรงแรม รับจ้าง ฯลฯ การรวบรวมนักวิชาชีพไทยในราชอาณาจักรต่างๆ ได้ทราบข่าวว่ามีคนไทยอยู่ที่ได้ก่อตั้งมีความกระตือรือร้นที่จะติดต่อไกรศพที่ไปหาและกันจะได้รับการสนับสนุนที่ดี พร้อมมีการแนะนำรายชื่อที่เพิ่มมากขึ้น จากปากต่อปาก เมื่อจากนักวิชาชีพไทยอยู่บ้านประเทศที่ตัวไป การรวมตัวของนักวิชาชีพไทยที่ดีที่สุด ก่อการจัดประชุมนักวิชาชีพไทยในเดือนมิถุนายน 2534 เป็นครั้งแรก โดยใช้สถานที่พักและห้องประชุม ณ มหาวิทยาลัยเพรีແลดอน ได้ยมีนักวิชาชีพไทยเข้าร่วมประมาณ 17 ท่าน เช่น ดร.เมธิ เวชารัตน์ ดร.ก่อเกียรติ เก่งสกุล ดร.ฤทธิ นิมิต คุณสมเกียรติ พงษ์กันทา คุณพิศก์ จักรพาก (ขออภัยที่

ไม่ได้เดือดซึ่งกันและกันย่อมทราบดีว่าท่านเป็นประวัติศาสตร์ของ ATPAC และอิกหนาท่านที่ปัจจุบันยังคงร่วมงาน ATPAC ออย่างเสมอต้นเสมอปลาย และตัวแทนนักเรียนทุนรัฐบาล ก็อ ศร.กรวิณ สีทะรนี เข้าร่วมด้วย ทางกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ มีคุณเมธิดัช จ้วงพาณิชเป็นผู้ประสานงานเข้าร่วมประชุม โดยคุณพิริษฐ์ญู ได้จัดทำ Slide Multi Vision ที่เขียนบทลักษณะเอง มีเนื้อหาที่ซึ่งให้เห็นความสำคัญของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีด้วยการพัฒนาประเทศ เซลฟ์ชวนนักวิชาชีพไทยให้กลับไปช่วยประเทศไทย ซึ่ง Slide ชุดนี้เป็นที่ประทับใจของผู้ที่ได้ชม ให้เกิดแรงบันดาลที่จะร่วมมือร่วมใจกับ OSTC

ในปีต่อมา 2535 ได้จัดประชุม ATPAC ครั้งที่ 2 ที่นิครอสแองเจลิส มีผู้เข้าร่วมประชุมมากกว่า 100 คน รวมทั้งนักเรียนทุนรัฐบาลด้วย ในประชุมครั้งนี้ได้มีมติที่จะจัดตั้งสมาคม ATPAC ออย่างเป็นทางการ โดยที่ประชุมได้เลือกนายแพทท์สิน อนุราษฎร์ ที่เคยเป็นนายกสมาคมแพทย์ไทยในสหรัฐอเมริกา เป็นนายกสมาคม ATPAC มีคณะกรรมการ ATPAC ได้ได้กำหนดคดกฎบัตรของสมาคม ATPAC (Bylaws) ขึ้น โดยได้ยื่นจดทะเบียนที่รัฐบาลซึ่งและได้รับการอนุญาตอย่างถูกต้องในปี 2535 หลังจากการจัดประชุม ATPAC ครั้งที่ 2 ที่นิครอสแองเจลิส การขยายฐานข้อมูลนักวิชาชีพไทยไปอย่างกว้างขวางไปถึงรัฐต่างๆ ในอเมริกาและประเทศคานาดา ฯลฯ มีแพทย์พยาบาล อาจารย์มหาวิทยาลัย เจ้าหน้าที่ของรัฐ ภาคเอกชนหลากหลายสาขาเข้าร่วม มีการจัดประชุม ATPAC ตามแหล่งที่มีนักวิชาชีพไทยอยู่ โดยมุ่งเน้นไปที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เท็กซัส ชิคาโก อัลเบอร์ต คานาดา ฟลอริดา ฯลฯ สำนักงานใหญ่

ในปี 2534 ดร.กำจัด มงคลฤทธิ์ จากสถาบันปีโตรเลียม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้เดินทางมาอเมริกา เพื่อตรวจสอบโครงการปีโตรเลียมและเชิญชวนนักศึกษาไทยและค่างชาติไปเข้าศึกษาที่สถาบันปีโตรเลียมที่ตั้งใหม่ ได้พบกับ ATPAC ดร.กำจัด ในฐานะเลขานุบุคคลนิธิดำรง อัลทรัพพ์พันธ์ มี ดร.สีปะปันท์ เกตุทัต ประธานมูลนิธิ ได้มีส่วนอย่างมากในการสนับสนุนให้เกิดการประชุม ATPAC ที่ประเทศไทย โดยมูลนิธิได้สนับสนุนค่าตั๋วเครื่องบิน 200,000 บาทให้นักวิชาชีพไทยยกทีม 19 คนไปประชุมร่วมกับนักวิชาชีพไทยอีก 80 ท่านที่ศูนย์สารนิเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประเทศไทย ในช่วงสัปดาห์วิทยาศาสตร์แห่งชาติ ในเดือนสิงหาคม 2534 เป็นครั้งแรก โดยได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากผู้บริหาร อาจารย์มหาวิทยาลัย ทั่วประเทศ ฯลฯ ในปีนี้ได้มีการจัดตั้ง สำนักงานพัฒนา

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) ได้มีการประชุมนักวิชาชีพไทย ในปี 2535 และ 2536 มีนักวิชาชีพไทยจาก อุรุปะลและญี่ปุ่นออกหนีออกจากเมริกา เพิ่มเป็น 46 คนและ 76 คน ส่วนนักวิชาชีพในประเทศไทยที่เข้าร่วมเพิ่มขึ้นอีก 190 คน จัดโดยมูลนิธิค่าแรง ลักษณ์พัฒน์ ต่อมา 3 ปี สนับสนุนต่อ 2 ปี มีภาคเอกชน เท่านบวิชชีพ ให้การสนับสนุนนิธิ มีงานการไทยพาณิชย์อีกด้วย สถานที่จัดประชุม มีองค์กรระหว่างประเทศ คือ International Organization for Migration (IOM) ข่ายค่าดำเนินการในปี 2537 กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ จึงเริ่มตั้งระบบประมาณการจัดประชุมขึ้น โดยมีคุณวิราพร พลดยประวิท (คุณแม้ว) เป็นผู้ประสานงานกับนักวิชาชีพ (ปัจจุบันได้ลาออกจากประชุมอาชีพส่วนตัว) ผลจากที่มูลนิธิค่าแรง ลักษณ์พัฒน์ ได้เริ่มจัดประชุม ได้มีกิจกรรมความร่วมมือเกิดขึ้นในเวลาต่อมา กับหน่วยงานมหาวิทยาลัย (ปัจจุบันคือ สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา หรือ สกอ.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว) และ สวทช. ซึ่งทุกหน่วยงานได้ให้การสนับสนุนกิจกรรม ทำให้เจ้าของผู้มาประชุมและกิจกรรมของ ATPAC เป็นอย่างดี

เรื่องเล่าของ ATPAC เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น ความเสียสละ ความตั้งใจและการทุ่มเทของสมาชิกทุกท่าน เป็นสิ่งที่น่าได้รับการยกย่องสรรเสริญอย่างยิ่ง ในระหว่างทางเดิน 20 ปีที่ผ่านมา มีหลาย ๆ ท่าน ที่ออกไปจากถนนสายนี้ด้วยเหตุผลที่ต่างกัน หมอกากบอกกับทุกท่านที่เคยร่วมงานกัน ว่า มนัชร้าถูกจังหวัดท่านอยู่เสมอ หากท่านจะกลับเพิ่มเติมข้อความที่บังตาดและที่ว่างของประวัติศาสตร์ที่ยังไม่ได้กล่าวถึงอีกมาก และในขณะเดียวกันมาช่วยเป็นกำลังใจถ่ายทอดประสบการณ์ให้นักวิชาชีพไทยยุ่นใหม่ก้าวเข้ามายืนเป็นเลือดใหม่แทนสมาชิก ATPAC ที่อ่อนล้าลง